

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25 III — AMSTERDAM

VERSCHEIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Lijstnummers 5 cent

Aan de Nederlandsche Arbeiders!

De kapitalistische staat, door de beroeps politici van alle kleur gesteund, zal u binnenkort oproepen om een nieuwe z.g. volksvertegenwoordiging samen te stellen. Zoowel de sociaal democraten als de parlements-communisten hebben lange verkiezingsprogramma's opgesteld, waarin voor de verschillende bevolkingsgroepen allerlei beloften zijn vervat. Van enig proletarisch principe is bij het opstellen dezer programma's geen sprake geweest. Deze programma's zijn er op berekend, naast de arbeiders, ook burgerlijke groepen te trekken. Met proletarische klasse-politiek heeft dit alles niets te doen! Men tracht u wijs te maken, dat de levensomstandigheden van het proletariaat beter zullen worden, indien gij de vertegenwoordigers der zich noemde arbeiderspartijen, sociaal-democraten en communisten, naar de Tweede Kamer zendt. De werkelijkheid is echter, dat het levenspeil van het proletariaat meer en meer omlaag gedrukt wordt.

De kapitalistische maatschappij bevindt zich sinds 1914 in een onherstelbaren crisistoestand. Zij tuimelt steeds dieper in den afgrond der economische ontredde. Welke middelen de burgerlijke economen en politici ook aandwenden, om het evenwicht in de totaal ontredde kapitalistische maatschappij te herstellen, zij stuiten allen af op het voor het kapitalisme doodelijke karakter van de huidige wereldcrisis. Nieuwe afzetgebieden, de nationalistische opstand in China bewijst het opnieuw, zijn niet te ontsluiten. De bourgeoisie kan, op den grondslag van de bereikte groot-industriele ontwikkeling, niet meer laten produceren, zonder dat haar economisch systeem, het privaatrecht en de meerwaardevorming, wordt aangetast. Daarom smijdt de bezittende klasse internationaal miljoenen arbeiders de straat op en verwoest zij het algemeene levenspeil der overigen op ontzettende wijze. De massale werkloosheid overschrijdt verre de „normale" grenzen van het, ook in tijden van kapitalistische bloei bestaande „industriële reserveleger" van werklozen. Anders echter, dan in vroegere crisisperioden, draagt thans de crisis een permanent karakter. Als economisch systeem is het kapitalisme in zijn eindstadium gekomen: het heeft historisch a'gedaan.

Het proletariaat is thans voor de noodzakelijkheid gesteld zijn grootsche historische roeping te vervullen: het verrotte kapitalistische systeem op te ruimen; het communisme te vestigen!

Reeds sinds jaren wordt het Britsche Imperium door een moordende crisis geteisterd.

Het Duitse kapitalisme staat thans, ondanks het herstel van de Mark de doorvoering van de Dawes-plannen, voor een nieuwe en ongekende scherpe toespitsing van de crisis.

In Frankrijk zakt de Franc steeds verder in de bodemloze put der staatschulden, terwijl zoowel de achteruitgang van de scheepvaart, alsook de afname van het steenkoolverbruik teekenen zijn, welke erop wijzen, dat ook in dit land de crisis hoogst ernstige vormen gaat aannemen.

Op de wereldmarkt is de koopkracht van miljoenen mensen tot niets neengeschrompeld.

Het kapitalisme is bezig van de wereld een woestijn te maken.

Toch zetten de sociaal democraten, parlements-communisten en vakverenigingen hun oude tactiek voort en spiegelen u voor, dat binnen het kapitalisme nog lotsverbetering voor u te verwachten is, indien gij slechts hun tactiek toepast. Dit is echter volkomen in strijd met de geheele nieuwere ontwikkeling van het kapitalisme.

Arbeiders! Gij hebt in dit tijdperk slechts te kiezen tusschen ondergang den strijd voor het communisme!

slechts op, dat uit de opmerking, dat wij van den leider van het N.V.V. en promotor van een hollandsche arbeidersregering aanhaalden, ten volle blijkt dat de leiding van het N.V.V. thans evenzeer als vroeger is de vijand van de proletarische beweging tegen het imperialisme. Het gepraat dezer heeren over „ontwapening en dergelijk fraais, leidt slechts tot het machteloos houden van de arbeidersklasse tegenover het kapitalisme. Het nationaalisme, de onderwerping aan de bourgeoisie, wordt door de heeren Stenhuis en Co. tot een soort onaantastbare vanzelf-prekendheid van de tactiek der aan hen onderworpen arbeidersbeweging beschouwd. Dat zij hierdoor het proletariaat tot volslagen impotentie doemen ligt in de lijn van hunne aan het kapitalisme solidaire politiek.

Typisch is in dit verband alleen nog dat de heer Stenhuis van Fimmen verklaarde, dat deze het recht mist om de nationalistische houding van de officiele „arbeidersbeweging" kritiek uit te oefenen, omdat het N.V.V. onder Fimmens leiding gedurende den oorlog dreigde te worden een „verlengstuk van het Posthuma-apparaat". Fimmen was dus, volgens Stenhuis, even burgerlijk nationalistisch als de rest van de partij en vakverenigingsbonzen.

De opmerking van Stenhuis bewijst dat zelfs het groene hout onder de vakverenigingsleiders aan het kapitalisme evenzeer onderworpen is als de rest. In dit opzicht is er geen verschil tusschen Fimmen, Oudegeest of Stenhuis.

Een staaltje van de kapitalistisch gezindheid en van de op ervlaktige wijze waarop de leider van het N.V.V. de belangrijkste vraagstukken van de huidige kapitalistische periode „oplost", is wel het gedeelte, waar hij bezeldt over het door hem zoo vurig gewenschte herstel van het kapitalisme.

Sprekende over de Dawesplannen zei de heer Stenhuis: „De kwestie van herstel is een internationaal probleem en men betreft de kapitalisten het best in de betaling der kosten door de uitvoering van het Dawesplan".

Waarlijk vulgairder kan men moeilijk een kwestie als de Dawesplannen behandelen. Terwijl deze plannen, zelfs als het de elkaar tegenstrevende kapitalisten-groepen inderdaad zou gelukken en deze door te voeren, geen ander resultaat kunnen hebben dan de ergste uitmergeling en knechting van de Europeesche arbeidersmassa's, weten heeren als Stenhuis, die zich nota bene steeds presenteren als de „ernstige" en op den grondslag der realiteit staande leiders van de arbeidersbeweging, niet anders te doen dan op de oppervlakkigste wijze de werelduitluitingsplannen van het bankkapitaal te verdedigen. Ivens als de Ebert-socialisten, zijn ook de Stenhuisen de gangmakers van het Amerikaanse en Engelse bankkapitaal dat tegensate van de winstmakerij, van de werelde een woestijn dreigt te maken. De leider van de moderne vakbeweging weet niets beters te doen dan het proletariaat te spannen voor deze kapitalistische uitbuitingsplannen.

Het feit dat de arbeiders, die dit platte kapitalistische gebazel aanhoorden, er zelfs niet aandachten er tegen te protesteerden, maar deze kosten tevreden slikten als de andere gemeene margarine die het kapitalisme hen opgedrongen heeft, toont duidelijk dat een eenheidsfront met deze organisatie niets anders beteekent dan de overgang aan het platte en domste reformisme. Zoowel de nationalistische praatjes van den heer Stenhuis, als de nagogische capapane voerde werelduitbuiting door het financiële kapitaal, die hij de arbeiders tracht op te dringen onder het mom, dat dan de kapitalisten de lasten van „het herstel" dragen, be wijzen dat een eenheidsfront met deze lieden beteekent een duurzame onderwerping van arbeidersklasse aan het kapitaal.

Wat wij kateerden en uit het geheele verleden van de Stenhuisen blijkt wel dat een dergelijke „partij van den arbeid", waardoor Stenhuis en zijn vrienden de geheele officieele arbeidersbeweging onder hun leiding willen persen, niet leidt tot een organisatorische versterking van de arbeidersbeweging, maar tot een organisatorische versterking van het reformisme te en de revolutioneering der massa's. Slechts demagogen of verwaasden kunnen in deze campagne van de Stenhuis-centrale iets anders zien. De „partij van den arbeid" die zij propageert, evenals de Engelse Labourparty een werktuig van het kapitalisme tegen de revolutie.

Drukkerij „De Fakkel", Commelinstr. 40, A'dam

het Europeesche proletariaat te laat zijn. Met andere woorden, het heeft het moment van de mogelijke bevrijding der menscheid van het beestachtige kapitalisme, in historischen zin, voorbij laten gaan en daardoor opnieuw verstraald.

De onbenullig-dwaze parlementair-politieke clownerie van de secties der IIIe Intern. kan geen tegenwicht vormen tegen de huidige kapitalistische wereldpolitiek. Deze kapitalistische wereldpolitiek is slechts te overwinnen door een sterke verziende proletarische wereldpolitiek, waarbij alleen de belangen van het internationale proletariaat den weg mogen bepaalen en geenszins kapitalistische, ook niet de privé-kapitalistische van de Russische boeren. Lenien heeft een groot, praktisch program weten door te zetten, maar zijn program is door en door dat van de Russische boerenbevrijding. Zijn aanvankelijke Marxisme is volkomen bloedeloos: typisch emigrant Marxisme. Hij heeft — dit zal ieder, die zijn vroegere en latere artikelen met elkaar vergelijkt duidelijk zijn — geen enkel probleem van de practische van de proletarische revolutie historisch, (theoretisch en praktisch) verdiept. Hij heeft Marx — het proletarisch program van Marx — zooals dit noodig geweest zou zijn — in geen enkel opzicht, op grond van de veranderde werkelijkheid, verrijkt. Voor zoover hij Marx interpreteert heeft hij hem in tegendeel bloedarm gemaakt, tot een schema, dat hem dan diende als een hulpmiddel ter bereiking van geheel andere dan proletarische mogelijkheden voor Rusland. Lenien is, in wezen, kleinburgerlijk, zijn politiek is in de eerste plaats gericht op de kapitalistische opleving van Azië. De proletarische krachten ontspruiten echter uit anderen bodem. In wezen zit Lenien nog door en door vast aan het nationaal Russische. De buitenl. politiek van Rusland in Azië is de volkomen voortzetting van de Russische vóór-oorlogse politiek, zij het ook met andere middelen.

Hoever het kapitalisme in Azië reeds doorgedrongen is, kan blijken uit eenige voorbeelden. De oorspronkelijke nederzettingen van het Europeesche kapitaal in zijn Aziatische koloniën, bestonden hoofdzakelijk in plantages, voornamelijk in Britsch- en Ned. Indië, die thee, koffie, rubber, later ook katoen, suikerriet enz. opleverden. Op de plantagecultuur volgde natuurnoodzakelijk de vestiging van verschillende takken van industrie, aanvankelijk in de nabijheid van de grondstofgebieden, ten einde deze ter plaatse te verwerken. In den beginne is dit alles Europeesch bezit. Later treden ook inboorlingen als kapitalistische bezitters op. Britsch Indië b.v. had in 1876 1 miljoen weefgetouwen, in 1924 8 miljoen. Naast spinnerijen en weperijen heeft Indië echter een reeks fabriekmatige bedrijven: giererijen, machine, suiker, arak, touw, fabrieken enz.; beender, papier, rijst en zaagmolens; werven, mijnen enz. Bombay en Calcutta als centra hebben ieder één miljoen inwoners, waarnaast nog een aantal andere groote steden.

De verhoudingen in Neder-Indië zijn ongeveer gelijk aan die van Britsch Indië. Er zijn meer dan 200 suikerfabrieken, waarvan de grootste 15000 arbeiders in dienst heeft. Een bijzondere betekenis heeft bovenal de petroleum-industrie. In 1923 werden 15,5 miljoen verscheept. Daarnaast neemt ook de productie van goud, koper, tin, zwavel, steenkool enz. snel in betekenis toe.

Perzië met zijn rijke petroleumbronnen staat als uitbuitingsobject van het kapitaal in het brandpunt der belangstelling. De Standard Oil Co., de petroleumtrust van Rockefeller en de Anglo-Persian Oil Co. verspreiden hier in de eerste plaats de geuren van de kapitalistische cultuur. Ook in Siam begint de industrie zich te ontwikkelen.

In China is het aantal weefgetouwen gestegen van 1 miljoen in 1913 tot 3,38 miljoen in 1924. In Canton, Shanghai, Hankow is een moderne ijzerindustrie ontstaan. Naast werven en mijnen, naast textiel, katoen en zijdefabrieken, ontstonden metaal, munitie en elektriciteitsbedrijven, Rond 2 miljoen arbeiders zijn direct als fabrieksarbeiders werkzaam waarnaast natuurlijk een nog veel grooter aantal in het kleine handbedrijf.

De reusachtigste kap. ontwikkeling heeft echter Japan doorgemaakt. Hier heeft de oorlog een bijzonder sterke stijging gebracht, welke weliswaar gevolgd werd door een groote teruggang in 1920, die zich herhaalde door de aarbeviagscatastrophe in 1923, maar de ontwikkeling in haar geheel heeft niet gestagneerd.

Japan had in 1890 270.000 weefgetouwen, in 1913 2.414.000, in 1924 4.351.000. Een reeks van nieuwe takken van industrie, waaronder de meest moderne is opgekomen, terwijl, evenals in andere grootkapitalistische landen, het trustwezen snelle vorderingen maakt. Het aantal inwoners van Tokio steeg in 30 jaren van 1,4 tot 2,25 miljoen, dat van Osaka van 0,5 tot 1,250 miljoen.

De volgende cijfers geven een beeld van de stijging van den uitvoer: de handelstonnage bedroeg in 1908 1.826 miljoen ton en in 1920 3.141 miljoen ton. Drie groote stoomvaartmaatschappijen concurreeren met de grootste lijnen van Amerika en Europa. Japan veroverde van 1914—1917 een groot deel van de Aziatische markt, speciaal in China, Indo-China, Britsch Indië enz. Dus is Japan het kapitalistisch meest ontwikkelde land van Azië.

Dienovereenkomstig rad het b.v. in 1920 een half miljoen werklozen en natuurlijk een meer dan in andere Aziatische landen ontwikkelde arb. beweging. De arbeidsverhoudingen Azië zijn sociaal politiek, hoewel trapsgewijze, verschillend, ver onder het Europeesche niveau. De arbeidstijd varieert van 10—13 (soms zelfs 15—16) uur. De loonen bedragen 20 tot 25 pCt. van de Europeesche.

Die van de landarbeiders zijn nog veel lager. Hierbij kom. de geweldige kinderarbeid van kinderen onder 12 jaar zelfs, ook en vooral in de mijnen.

Voor Britsch-Indië zijn de verhoudingen als volgt: 51 pCt. volwassen manlijke personen, 30 pCt. vrouwelijke personen en 11 pCt. kinderen beneden de 12 jaar, in bedraven werkzaam. De winsten der kapitalistische ondernemingen zijn eassig.

Het totaalbeeld van de ontwikkeling in Azië samenvattend, zien wij, dat op grond van de economische ontwikkeling weliswaar gesproken kan worden van een opkomende arbeidersbeweging vooral in de verst ontwikkelde landen als Japan, dat echter door de nog geringe kapitalistische ontwikkeling, door het sterke klein burgerlijke gilde, en kastenwezen (dit laatste speciaal in de binnenlanden van Britsch-Indië), door het overbrengende van kwestie als dit der nationale minderheden, door de verbinding met nationalistische vrijheidsbewegingen onder de leuze: „Los van de Europeesche heerschers!", deze geheele beweging zich nog in haar aanvangstadium bevindt en in zekere zin een vóór-kapitalistisch karakter draagt. Alle strijd problemen binnen het Europ. kap. hullen zich hier in Aziatisch gewaad. Het is het West-Europ. en Amerikaanse proletariaat, dat de richtlijnen aangeeft voor een werkelijk groote; internationale, proletarische wereldpolitiek, waarvan de eerste historische en praktische taak is de omverwerping van het kapitalisme in de industrieel en kapitalistisch hoog ontwikkelde landen.

Een rede van Stenhuis

De leider van het N.V.V., s. nator Stenhuis, die den laatste tijd optreedt voor de vorning van een arbeiderspartij à la Mac Donald, heeft onlangs in Leeuwarden een rede gehouden speciaal ter bestrijding van den eenheidsfront Fimmen. Op eenige karakteristieke gedeelten van de rede des heeren Stenhuis wenschen wij de aandacht te vestigen. Sprekende over de kritiek van de moderne vakbeweging door de 2e Internationale en de moderne vakbeweging gedurende den oorlog internationaal aangenomen, zei Stenhuis o. a.: „Wij in ons kleine land hebben makkelijk praten. Maar in een groot land staat het anders en dat Ebert in Duitsland de staking aan de munitionfabrieken tot een spoedig einde bracht is volkomen begrijpelijk en verklaarbaar. Dit moest hij doen, wilde hij zijn land niet Frdnkrijk en Engeland overleveren".

De verraderlijke wijze waarop Ebert deze staking „tot een spoedig einde bracht", hebben wij in een vorig nummer reeds besproken. Wij wijzen er thans

oorlogsgevaar meer en meer de menscheid bedreigen. De bourgeoisie, die zich daarvan klaar bewust is, laat de sociaal-democraten en pacifisten praten over „ontwapening” terwijl schikkundigen en andere technici den gas-oorlog voorbereiden. Voor zoover deze ontwapeningsleuze van de sociaal-democratie een re praktische betekenis heeft, in den mond van de leiders der partijen, die gedurende den wereld-oorlog in alle landen aan de zijde harer kapitalistenklassen stonden, beteekent zij, dat het proletariaat **ontwapend, de strijdtroepen der bourgeoisie echter bewapent zullen worden!** Dit is trouwens volkomen in overeenstemming met het optreden der partijen, die, om zoo spoedig mogelijk de, zij het aarzeland en nog niet klaar bewust, opkomende proletarische revolutie, neer te slaan, hun judasdiensden verleenden. De politieelers waren daarbij middelen in hun handen. Met behulp van dergelijke troepen, sloeg de bloedige sociaal-democraat Noske de proletarische revolutie in Duitschland neer. Het Ebert-proces heeft de schandelijke rol, welke de sociaal-democratie in deze periode gespeeld heeft, afdoende gedomstreed. De heeren en hun partijen zijn vijanden van het proletariaat, van het communisme. Dat internationaal en nationaal dit feit vaststaat, komt op frappante wijze uit in een artikel van den Nederl. soc. dem. en oppersten leider van het I. V. V. den heer Oudegeest in het „Volk” van 26 Mei 1921:

„Wanneer de geschiedenis dezer periode zal worden geschreven, twijfel ik niet, dat men daarin de bevestiging zal vinden, dat het I. V. V. (misschien ook door zijn namaak diplomatie) Europa bewaard heeft voor het communisme.” Oudegeest onmaskert hier de internationale taktiek van de soc.-democratie en de aan haar onderworpen vakbeweging. Inderdaad, de heeren hebben mede geholpen de komst van het communisme te vertragen! Zij zijn de verdedigers van de burgerlijke „democratie”, van de dictatuur van de bourgeoisie, van het kapitalisme! Daarom WEG MET HEN!!

Evenals bij de sociaal-democraten beteekent het aanvaarden van de parlementaire en vakverenigings-taktiek door de partijen van de derde internationale aanpassing aan het kapitalisme. Meer en meer gaan deze, onder invloed van den toenemenden kapitalistische politiek van Rusland, tot het reVISIONISME, tot de oude burgerlijke taktiek, welke aanpassing aan het kapitalisme tot gevolg heeft, over. Het „revolutionaire parlementarisme” is een frase! De parlementaristen kunnen ten slotte de parlementaire taktiek niet boven haar burgerlijke grenzen uitvullen. In de praktijk komt dit tot uiting in de verburgerlijking van de partijen van de Ille Intern.

De leuze van het **eenheidsfront**, door deze partijen aangeheven, is niet de eenheid van het proletariaat als strijdende klasse voor het communisme, maar de organisatorische eenheid met sociaal-democratie en vakbeweging, de vijanden van de proletarische revolutie! Zij wordt aangeheven, omdat Rusland in de eerste plaats massa's wil verzamelen ter ondersteuning van de Russische buitenlandsche politiek. De taktiek leidt tot de verwerping van de arbeidersbeweging aan het kapitaal. Eenige voorbeelden van den jongsten tijd mogen dit bewijzen.

Het verkiezingsbedrog.

Nu de verkiezingen voor de Tweede Kamer naderen, zullen wij er een begin mede maken de verkiezingsleuzen der z.g.n. arbeiderspartijen eens onder de loupe te nemen.

Daar hebben wij eerstens de ontwapeningsleuze der S.D.A.P.

Wij hebben als revolutionaire arbeiders de plicht deze ontwapeningsleuze der officieele arbeidersbeweging in het licht der klassenverhoudingen te toetsen. Ieder arbeider weet reeds door de dagbladen, hoe het ontwapeningsplan der S.D.A.P. luidt.

Afschaffing van de landmacht van 19.500 man en daarvoor in de plaats een politieleger of veiligheids-wacht van 3000 man per jaar, plus het kader; afschaffing van de fortren, afschaffing van de vloot en daarvoor in de plaats een zeewacht van 12 schepen plus een zeeluchtvaart, voorzien van de noodige bewapening, om zich als politiemacht te kunnen handhaven. De kosten voor een dergelijke bewapening zal voor de bourgeoisie eenige miljoenen per jaar minder bedragen dan de tegenwoordige. In de toelichting bij dit ontwapeningsplan lezen wij onder het hoofdstuk „Grondwet” het volgende:

„Dit ontwapeningsplan houdt in een nieuw beginsel, om van het leger geen vecht- maar een veiligheids-

ligheidswacht — ter land en ter zee — te maken, uitsluitend om politiediensten te verrichten”.

Wanneer wij nu weer aan het bovenstaande denken, dan zien wij dat de S.D.A.P. in principe geen afstand doet van een organisatie, die uitbuiting en bezit bedoelt te handhaven, maar deze alleen in kleinere vorm en onder anderen naam en minder kostbaar wil handhaven en dat de soc. democratie, haar traditie getrouw, met een leuze komt voor het front der arbeidersklasse, die aan den eenen kant het kapitalisme verzekert van een goede en snel werkende organisatie tot verdediging van zijn bezit, aan den anderen kant de arbeiders de schijnvoorwaarden biedt van minder belasting, en hun militairen plicht tot enkelen terug gebracht.

Wanneer wij zeggen dat het kapitalisme ook door deze organisatie zijn bescherming verzekerd wordt hebben wij slechts de oorlogstechniek van de laatste jaren in oogenschouw te nemen. Wij leeren dan in de eerste plaats dit, dat door de reusachtige ontwikkeling der vliegtuigtechniek en de chemie een landleger zoo als wij dat in den laatsten Wereldoorlog gekend hebben van veel minder waarde is geworden daar het vrijwel machteloos staat. In de tweede plaats wordt het doel van een land leger door deze techniek ook geneel veranderd, het zal meer als handhaver van orde op gaan treden wanneer de luchtvlotten van

In België steunden de parlementaristen de soc. dem. partij van Vandervelde bij de jongste verkiezingen.

In Frankrijk steunden de kandidaten van het linksche bloc bij de jongste gemeenteraadsverkiezingen.

In Duitschland stelt de K.P.D. zich eveneens op den grondslag van de burgerlijke republiek, d.w.z. van den koeliestaat van het Amerikaansche Bankkapitaal. Zij ging zelfs zoover een eigen kandidaat voor het presidentschap van de Stinnes-republiek te stellen.

In Holland werpt de C.P. zich practisch, als eenig middel van politieke actie, op het parlementarisme. De partij, inwendig verzwakt door onderling gekrakeel van diverse leiderskluiken, is door en door verburgerlijkt. Van revolutionaire politiek is bij haar geen sprake. Haar vroegere leider, Van Ravesteijn, legde zich neer bij de voorloopige handhaving van de poenale sanctie in Indië, d.w.z. bij de ergste onderdrukking van de Indische koelies door het Nederlandsche kapitaal, terwijl reeds eenige jaren geleden de heer Wijnkoop bereid was samen met Troelstra te regeren en dezen laatsten daartoe opwekte. De nieuwe leiding van de C.P.H. gaat ten slotte, door Moskou gestuurd, in hetzelfde vaarwater als de oude leiders. De partijen van de Ille Internationale houden, evenals de soc. democratie, de vorming van een zelfstandige, proletarische klassebeweging tegen!

Arbeiders! Onderwerpt u niet langer aan de dictatuur van de bourgeoisie! Breekt met alle instellingen, welke u aan de kapitalistische maatschappij binden!

Braekt met elk reformisme!

Breekt met de parlementaire partijen en de vakbeweging!

Weigert langer stemmen te zijn van de bourgeoisie en haar knechten!

Stemt niet!

Stelt tegenover de bedriegelijke, democratische leuzen, uw eigen proletarisch-revolutionaire taktiek!

Tegenover den klasse-staat van de bourgeoisie: de dictatuur van het proletariaat!

Vormt, tegenover de vakbeweging, uw revolutionaire bedrijfsorganisaties, die als doel vooropstellen: de proletarische revolutie, de dictatuur van de arbeidersraden!

Stelt tegenover de u verzwakkende leuze van ontwapening: de bewapening van het proletariaat als klasse, ter doorvoering en handhaving van de proletarische revolutie!!

Arbeiders! Gij staat voor de keuze, met het kapitalisme ten onder te gaan of het communisme te vestigen!

Op voor de revolutionaire bedrijfsorganisaties!
Op voor de anti-parlementaire Kommunistische Arbeiderspartij!
Op voor de Kommunistische Arbeiders-Internationale!
Op voor het Communisme!

De K.A.P.N.

werk boven de industrie-centra verricht hebben in eigen of wel vijandelijk land. Een land leger is dus als de fortren minder noodzakelijk geworden, voor de verdediging der kapitalistische belangen. Zoo ook heet de moderne zee oorlog nieuwere schepen noodig gemaakt, schepen van een type, zoo als b.v. snellere kruisiers en torpedojagers. Ook hierweer stelt het sociaal-democratische ontwapenings voorstel de bourgeoisie instaat met één slag van den ouden rommel af te komen en daarvoor 10 of 12 naar de moderne eischen ingerichte schepen te bouwen. Wij wijzen er verder op, dat het vlootje van 12 scheepjes voor de Nederlandsche kustlijn en vischwater bedoeld is en dat, wanneer naar deze verhouding b.v. Engeland, Amerika en Japan een dergelijke vloot gingen bouwen zij verre hun tegenwoordige sterkte zouden overtreffen, m. a. w. dus, dat dit onschuldige vlootje van de ontwapenaars der S. D. A. P. een behoorlijk moderne vloot is voor een land als Holland.

Onze conclusie is dan ook, dat op grond van de moderne techniek, deze ontwapenings leuze der officieele arbeidersbeweging een stuk reactionaire politiek is waardoor de sociaal-democratie voor de zooveelste maal haar ware gedaante toont als verjengstuk der kapitalistische politiek en het kapitalisme in de gelegenheid stelt zich tegen de groote massa's der bezitlozen, onder het mom van ontwapening,

als klasse met de meest moderne middelen bewapenen. De bourgeoisie kan, juist door deze ontwikkeling der techniek, een klein leger van technici in het leven roepen, dat haar niet alleen in den strijd tusschen de bourgeoisieën, doch beveral in den strijd tegen het revolutionaire proletariaat, volkomen getrouw is. Zij kan dus veilig op vermindering van land- en zeemacht aandringen — en zich daarmee een pacifistisch masker voordoen — daar dit voor haar beteekent: ontwapening van het proletariaat, dat dus in de komende worsteling met de bourgeoisie zwakker zal zijn. Hieruit blijkt, dat evenals in de meest belangrijke economische kwesties, ook in deze politieke manoeuvre de Ille Intern. zich volkomen steit aan de zijde van het kapitaal tegenover de arbeiders.

Het proletariaat zal met de bedrijfse lijken leuzen der parlementaire politiciers moeten breken en als het zijn historische taak als klasse begrijpt, komen tot het opbouwen van de organisatie der revolutie, de revolutionaire partijorganisatie, ter verwezenlijking zijner klasse-doelinden.

Het parlementarisme in Nederland.

Rech's blijft trcef.

De oplossing van de crisis in de C.P.H., onder den druk van de Moskousche Executieve tot stand gekomen, wordt volkomen gekarakteriseerd door het feit, dat in de plaats van de oude leiding, Wijnkoop en Ravesteijn, thans getreden zijn Louis de Visser en Wins, beiden tot dusver trouwe discipelen van Wijnkoop. In de politiek der C.P.H. is dus niets veranderd, hetgeen trouwens niet verwonderen kan, als men bedenkt, dat de Executieve nadrukkelijk verklaarde, de politiek van de Wijnkoop-centrale in de hoofdzaken goed te keuren.

Waar het in de arbeidersbeweging vooral om de hoofdzaken, d.w.z. de groote principieele en tactische lijnen te doen is en niet om het kleine gekrakeel, is het duidelijk, wat deze uitspraak van Moskou beteekent. Trouwens, wie thans van Moskou nog een andere dan een diplomatieke en opportunistische stellingname verwacht in de belangrijke vraagstukken van taktiek en organisatie, waarvoor de arbeidersbeweging thans intern. insteld is, moet wel met volkomen blindheid geslagen zijn ten aanzien van de politieke bedoelingen van de Ille Intern. Wij wijzen in dit verband op de houding door de Belgische sectie der I. t. bij de jongste verkiezingen aangenomen, waarbij zij de Ille Int., de partij van Vandervelde, een van de ergste soc.-imperialisten, steunde. Het Wijnkoopisme is geen specifiek Hollandsch verschijnsel, doch teekenend voor de geheele Ille Intern.

Het enige wat in de C.P.H. veranderd is, is dat de reformistische politiek van Wijnkoop vervangen zal worden door de reformistische blaaskluis van de Visser en het burgerlijke intellectualisme van Van Ravesteijn, door de kleinburgerlijke leeghoofdigheid van Wins. Dat de „oppositie” in de C.P. gevoegen heeft genomen met deze verandering, waarbij eenvoudig de knechten in de plaats van de bazen zijn getreden, bewijst de juistheid van wat wij in ons vorig nummer omtrent deze oppositie schreven, n.l. dat haar politiek voor wat de hervorming betreft, dezelfde is als die van Wijnkoop. Voorloopig is de oude leiderskluik door een nieuwe vervangen.

Dat de koers van de nieuwe leiding dezelfde is als die van de oude, n.l. de reformistische koers, blijkt bijzonder duidelijk uit haar jongste rege-

eringsverklaring, alias „Manifest van het P.B.”, opgenomen in „De Tribune” van 2 Juni j.l. Wij laten de, bij dergelijke gelegenheden gebruikelijke hollifanfares, welke ook in dit manifest voorkomen, buiten beschouwing. Op een karakteristieke zinsnede echter vestigen wij de aandacht n.l. waar de heeren hun houding vaststellen ten opzichte van de „republiek”: „Voorts zal, vooral met het oog op de gebeurtenissen in Duitschland en de verkiezing van Hindenburg tot president der republiek, de C.P.H. in veel groter mate dan tot nu toe tegen het monarchisme en voor den republikeinschen staatsvorm moeten opkomen.” De nieuwe leiders van de C.P.H., volkomen in overeenstemming met het optreden van de Ille Int. in het algemeen en dat van de Duitse sectie in het bijzonder, treden op als verdedigers van de burgerlijke democratie, welke haar uitdrukking vindt in den republikeinschen staatsvorm. Evenals Wijnkoop door zijn regeeringsaanbod aan Troelstra, legt hiermede de nieuwe leiding, ondanks alle gebral, den principieelen grondslag voor een samengaan met de sociaal-democratie. Wij wijzen hierbij nog op de redevoering, onlangs gehouden door Ruth Fischer, in de zitting van het Berlijnsche federatiebestuur der K.P.D. waarin deze z.g. linkse leider de politiek van het ondersteunen der soc. dem. parlementaristen verdedigde. „In Pruisen — aldus Ruth Fischer — hebben wij nog een z.g. republikeinsche regering en wij communisten zitten in den Landdag op de wip. Louter uit angst voor een coalitie-politiek met de sociaal-democraat, steunen wij indirect de Duitsch-rationalen”. En verder: „Als Braun valt en in zijn plaats een nationalistisch kabinet komt dan zullen de massa's ons — wat wij ook mogen zeggen — hiervoor verantwoordelijk stellen.” En iets verder: „Dertien miljoen hebben op Marx gestemd en de arbeiders hebben aan den invloed van sociaal-democratie en vakverenigingen geloofd.” (Spat. v. Red.)

Uit dit citaat blijkt, dat internationaal de taktiek van het steunen van de soc.-dem. leidersgroepen en van de burgerlijke democratie de grondslag van de eenheidsfronttactiek is. De eenheidsfrontier is niet een agitatie tegen de soc. dem. leiders en voor samenwerking van de arbeidersmassa's, zij is slechts tot te persen, door het vertrouwen van de massa's in de politiek van de sociaal-democratie te steunen en te versterken. Er blijkt tevens uit, dat de bewering van de parlementaristen alsof hun z.g.n. „revolutionair parlementarisme” anders dan dat van de soc. dem., tot geen politieke consequenties leidt, maar „zuiver propagandistische waarde” heeft, een frase is.

Sociaal-democraten en parlementaristen stoelen op één grondslag, welke niet is de revolutionair-Marxistische van de proletarische klasse-dictatuur doch de kapitalistische van de burgerlijke democratie de politieke uitdrukking van de dictatuur van het financiële kapitaal over het proletariaat. De C.P.H. is, na de oplossing van haar crisis, wat zij was, een halslachte, opportunistische groep, welke niet in staat is scheppende ideeën voor de proletarische taktiek te ontwikkelen. Zij is als instrument van de proletarische revolutie ondeugdelijk en dus historisch veroordeeld.

Proletarische revolutie of kapitalistische ondergang

„Over Europa hangt er een sterker en groter gevaar voor oorlog dan dit in 1913 het geval was” Aldus belicht een van de groote Amerikaansche

tijdschriften, „The New Republic”, den economischen en politieken toestand van Europa, als met een fel schijnwerper. Meer en meer spitsen de internationale tegenstellingen zich toe. In plaats van herstel zooals oppervlakkige sociaal-democratische en communistische „voorlichters” ons, in koor met de bourgeoisie, willen wijsmaken, zien wij een verscherping van de economische crisis, ook in die landen, die tot dusver minder sterk waren aangetast.

In Frankrijk, welke „democratische” regering thans op bloedige wijze den opstand der geknechte Rif-Kabylen tracht te onderdrukken, hetgeen op zich zelf reeds zou kunnen leiden tot een reusachtige verscherping van de verhouding tusschen de kapitalistische grootmachten, vermeederen de teekenen van een komende scherpe economische crisis, naast de reeds bestaende financiële crisis. Bezien wij enige feiten: In het eerste kwartaal van 1925 verminderde de invoer van grondstoffen, in vergelijking met hetzelfde tijdvak van het vorige jaar, met 1.400.000 ton, een waarde vertegenwoordigende van 283 miljoen franc. De scheepvaartbeweging daalt, zoowel voor wat betreft het aantal geloste schepen, als voor de totale hoeveelheid aangevoerde goederen. In April j.l. kwamen in de Fransche havens aan 3839 schepen, in Maart j.l. 3924, terwijl het maandgemiddelde over 1924-1926 was. In April 1925 werd een totaal hoeveelheid gelost van 2.659.800 ton; in Maart 1925 2.848.700 ton; terwijl het maandgemiddelde in 1924 was 3.056.000 ton. Aan steenkolen werden aangevoerd in April j.l. 1.025.000 ton, in Maart j.l. 1.408.700 ton, terwijl het maandgemiddelde van 1924 was 1.425.000 ton. De overzichtsrijver van „Geld- en Fondsenmarkt” van de „N. Rt. Crt.” waaraan wij deze gegevens ontleenen, merkt hierbij dan ook terecht op: „Op elk gebied is derhalve een gevoelige achteruitgang op te merken, waarbij vooral de geringere aanvoer van steenkool opmerkelijk is. Het steenkoolverbruik in Frankrijk is dan ook belangrijk afgenomen, hetgeen gewoonlijk een bewijs is voor een naderende crisis in de nijverheid”.

Deze crisisverschijnselen in Frankrijk zijn vooral daarom zoo tekenend, omdat Frankrijk in z'n concurrentie met Engeland thans nog heeft het voordeel van een lage valuta, waardoor op de wereldmarkt de concurrentiemogelijkheid van dat land vergroot wordt. De slepende crisis van het kapitalisme grijpt voor en na elk land aan, en noch „democratische” noch imperialistische scherplijperspolitiek kan aan deze economische wet van dit kapitalistische ondergangstijperk ontkomen.

DUITSCHLAND

Wij zullen thans niet spreken van een absoluten toestand van het Duitse kapitalisme als deel van het wereldkapitalisme. Deze absolute situatie is geheel samengevlochten met de algemeene doods-crisis van het kapitalistische systeem. Alleen moet hierbij bemerkt worden, dat Duitschland een in zekeren zin gecoördineerd beeld oplevert, dat het opgelegd wordt door het Dawes-contract, waardoor het is geworden een filiaal en agentschap van het Amerikaans-Engelsche kapitaal. Deze bijzondere positie beteekent gelijktijdig ook, dat het Duitse kapitaal politiek, en vooral voor wat betreft de buitenlandsche politiek, tot volkomen onmacht gedwongen is. Het is slechts in staat tot een kleingestige kruidenierspolitiek, welke de geschillen tusschen zijn meesters op achterbakse wijze uitbuit.

Voornamelijk voor wat de binnenlandsche politiek betreft, heeft zich het Duitse kapitalisme relatief in een tot op zekere hoogte veilige positie gesteld.

Dit komt in verschillende vormen tot uiting: ten eerste heeft het het proletariaat volkomen tot een

verdedigende houding (ruggedronden). De vakverenigingen, als contractanten van de tariefpolitiek, heeft het nagenoeg de ruggegraat gebroken. De ontwikkeling van de „bedrijfsdemocratie“ is geheel tot stilstand gekomen. Opnieuw treedt de splitsing in de arbeidersklasse tusschen de loonen en accoördloonen, mannen en vrouwen, gescheiden en ongescheiden, jongeren en ouderen, scherp aan den dag. Beambten — en deze weer verdeeld in hogere en lagere — en arbeiders zijn scherp gescheiden. De tactiek der vakvereniging heeft de arbeiders dus economisch versplinterd. De klasse-justitie heerscht meedoogenloos. Hierbij komt een machtelooze, enorme reserve van werklozen, „technische noodhulp“, enz. Het „democratisch“ getint deel van het kapitaal opereert politiek uiterst handig. Het vleit de S.P.D. en verstrikt haar in zijn netten, o.a. door de tegenstellingen tusschen deze en de K.P.D. uit te buiten.

Tegelijkertijd heeft het kapitaal de verlamming van de meer ideologisch georiënteerde „nationaal-socialistische“ en „volksche“ groepen bereikt en het ziet zijn pogingen, om het „nationale“ agrarische kapitaal tot een „positieve“ politiek in den geest van de economisch bestaande machtsverhoudingen te dwingen, meer en meer met succes bekroond. Weliswaar was het stellen van Hindenburg bij de presidentsverkiezingen een „overwinning“ van de ideologisch nationalistisch georiënteerde richting, maar alles wat op de verkiezing van Hindenburg gevolgd is, toont overduidelijk aan, wie in werkelijkheid regeert.

Op de ontwapeningsnota der geallieerden is zelfs niet de gebruikelijke nationale lumbug gevolgd, of in ieder geval niet meer, dan dienstig was voor de bereiking der doeleinden van het kapitaal. De afwenteling van de lasten op de proletarische massa's wordt tot een beslissend o-moment van de huidige situatie. Het inzicht, dat het politiek beter is, voeling te houden met de soc. democratie breekt zich bij de kapitalistische groepen, onder invloed van Centrum en democraten, baan, ook in de rijen van de vertegenwoordigers van het agrarische kapitaal.

De onderwerping van deze verschillende groepen aan het kapitaal komt vooral tot uiting in de verbinding, die loopt van de Duitsch-nationalen, over het Centrum tot de soc. de nokrat. Deze verbinding komt o.a. politiek uit in de samenstelling van de Rijksregering, welke bestaat uit Duitsch-nationalen, Volkspartij en Centrum en van de Pruisische regering, bestaande uit Centrum—demokraten—soc. democraten. Hierbij is het feit, dat de K.P.D., die de Pruisische regeringscoalitie parlementair kan laten vallen, ertoe wil overgaan haar te steunen, wel een bijzonder frappant voorbeeld van de onderwerping der officieele arbeidersbeweging aan de belangen van de bourgeoisie.

De economische schakeeringen tusschen de Duitse kapitaal-groep onderling, beginnen zich zichtbaar af te tekenen. Het agrarische kapitaal, dat economisch den zwaarsten strijd te voeren heeft, zal meer en meer — ook politiek — op de aan deze groep naar kapitalistische opvattingen toekomstende plaats gedrongen worden, d.w.z. dat het ongeveer 30 pCt. van het totaal der Duitse economische waarden omvat. Het heeft zich momenteel, door het op den voorgrond plaatsen van de nieuwe agrarische rechten, tegenover de door exportmoeilijkheden belemmerde industrie, in een voordeelige positie kunnen plaatsen. Opmerkelijk is ook, dat in den laatste tijd het bankkapitaal zich tegenover het industriele kapitaal weer in een sterkere positie geplaatst heeft. Want, terwijl het industriele kapitaal

zijn aanpassing aan de sinds de inflatieperiode gewijzigde verhoudingen, niet dan onder de grootst mogelijke productie-technische moeilijkheden kan voltrekken en de inkrimping van de groote concerns tot hun economisch winstgevend kern — zooals b.v. thans bij het Stinnes-concern het geval is — steeds gepaard gaat met steeds nieuwe en heftiger crisisbeweelingen, heeft het bankkapitaal, met zijn bewegelijker structuur, meer en meer dan tot dusver de leiding veroverd en maakt dubbele winsten. Crediet- en wisselzaken staan thans op den voorgrond. Natuurlijk beteekent dit allesgeenszins, dat het kapitaal zich thans in een verzekerde positie bevindt. Juist het tegendeel is het geval. Politiek moge het Duitse kapitaal zich, zooals wij aange-tuond hebben, door de zwakte en het reformisme van de officieele arbeidersbeweging, versterkt hebben, economisch daarentegen geraakt 't steeds meer in verval. Het kan zich slechts door leening op leening te stapelen, op den been houden. Van de hand in den tand levend, gebukt gaand onder een steeds stijgende schuldenlast, wordt het onderhouden door het geïnteresseerd buitenlandse kapitaal. Het bevindt zich in een toestand van voortdurende verhoging inflatie, welke o.m. uitkomt in de steeds toenemende wanverhoudingen tusschen prijs en loon.

Dit alles zijn sprekende symptomen ervan, dat het Duitse kapitaal zich bevindt in een stadium van steeds wisselende doch chronische deelcrisisen nu eens optredende in de ijzer- en staalindustrie, dan weer in het mijnwezen, extensieve en scheepsbouw enz., crisisen, welke ieder oogenblik een reusachtig karakter kunnen aannemen en die, veel meer dan vóór den oorlog het geval was, samenhangen met alle schommelingen van de wereldmarkt, waaruit blijkt, dat de crisis van het Duitse kapitaal, evenals die in Engeland en Frankrijk, een kenmerkend uitvloeisel is van de kapitalistische wereldcrisis.

De crisis van het Stinnes-concern, gevolgd door het uitbreken van dergelijke crisisen in andere groote Duitse concerns, geeft van deze situatie een scherp beeld. Hoe groot de val van verschillende groote Duitse concerns is, blijkt uit de sprongwijze teruggang van de noteringen hunner aandelen op de Berlijnsche beurs op 10 Juni j.l. De koersen liepen terug tot 15 pCt. toe.

Wij laten hier eenige cijfers volgen: Stinneswaarden caalen met 6 pCt.; de aandelen van het groote Klocknerconcern caalden met 9 pCt.; de aandelen van het concern Köln-Neussen, dat zich juist onlangs sterk uitgebreid had, verloren 11 pCt.; de aandelen van de groote elektrische ondernemingen zakte eveneens: de Schuckstaandelen met 7 pCt.; A.E.G. ongeveer 5 pCt. Het algemeene karakter van deze inzinking blijkt, behalve uit bovengenoemde cijfers, ook uit het dalen van de aandelen van diverse groote banken, zooals Deutsche Bank met 2 pCt.; Berliner Handels-Gesellschaft met 4 pCt. Rijksbankaandelen met 7 pCt. Deze algemeene inzinking van het Duitse bedrijfsleven is een crisisverschijnsel van buitengewoon omvangrijke beteekenis. De groote concerns, de pijlers van het Duitse kapitalisme, scheuren. De zwendel, bedreven met de herstelpraatjes en met de Dawesplannen, treedt in al zijn armzaligheid aan den dag. Na de bekendwording van de ontreddering, waarin het Stinnesconcern verkeert, volgen de crisisen in andere groote Duitse concerns ondernemen en zich op. Het groote Otto Wolff concern bevindt zich in soortgelijke moeilijkheden als Stinnes, terwijl de enorme scheepswerf Rekersteg in Hamburg, wegens financiële moeilijkheden den gesloten moest worden, waardoor duizenden arbeiders het groote leger van werklozen zijn komen vermeerderen.

De ontwicking van het Duitse kapitalisme, gevole van de steeds geringer wordende mogelijkheid om afzetgebieden te vinden, heeft vooral daarom een zoo catastrofaal karakter aangenomen, omdat de Amerikaanse bankiers, die de geldschietters zijn van de Duitse industrie, weigeren de loopende credieten te verlengen of nieuwe te verstrekken. Als men bedenkt, dat de Amerikaanse bankiers, als geldschietters, uiteraard de bestaansmogelijkheden van het Duitse bedrijfsleven tot

in onderdeelen uitstekend kennen, dan is het duidelijk dat deze weigering neerkomt op een erkenning hunnerzijds, van het gebrek aan levensvatbaarheid van de Duitse industrie. Hierin uit zich dus de inwerking de kapitalistische dood-crisis op het Duitse kapitalisme. De bourgeoisie moge in haar propaganda-artikelen en redevoeringen, nagegepraat door alle mogelijke richtingen in de arbeidersbeweging, hoog opgeven van haar vertrouwen in het langzame doch zekere herstel van het kapitalisme, uit de houding aangenomen door de leidende groepen van het wereldkapitaal blijkt integerdeel een volkomen gebrek aan vertrouwen in de toekomst van het kapitalisme. Als het Amerikaanse bankkapitaal, dat stikt in zijn doodliggende goudvoorraad, kans zag om met eenige zekerheid, dat het zijn kapitalen niet in een bodemlooze put werpt — zijn miljarden winstgevend in Europa te beleggen zou het dit ongetwijfeld doen. Het kapitalisme is in een toestand gekomen, waarin zijn levenswet, de kapitaalsdocumentatie, aangetast is. Slechts door elkaar te verdringen, waarbij de tegenstellingen steeds scherper worden en derhalve de brandstof voor komende gewapende botsingen oegheopt wordt, zullen enkele van de machtigste kapitalis-groepen zich ten koste van de zwakkere en van het leven van het wereldproletariaat hun beaan trachten te rekken. Het proletariaat zal deze werkelijkheid van het kapitalisme moeten doorzien, zijn welkomen los moeten maken van de burgerlijke waanvoorstellingen en door het inzicht, dat het kapitalisme zich boven deze eindphase niet verheffen kan, tegenover de onmacht van de bourgeoisie stellen zijn scheppende kracht als klasse.

In strijd hiernede is de tactiek van de soc.-dem. sleets gericht op het centrale gezichtspunt n.l. om zekere „machtspositie“ in den staat te handhaven. Dus een tactiek, welke geüit van de bedrijflijke en bekrompen-kleinburgerlijke mentaliteit van de soc. democratie in het algemeen en van de S.P.D. in het bijzonder. Het moment waarop deze partij ook de coalitie met de Duitsch-nationalen slikt is niet ver meer af, al dit ook aanvankelijk nog op verkapte wijze geschiedt. Zeker is, dat in deze tactiek van de sociaal-democratie de basis ligt, voor het toekomstige verval der partij. In de komende revolutie zullen de arbeidersmassa's zich van de soc.-democratie afwenden. Dit verandert echter niets aan het feit, dat het miljoenenbloed van deze partij van het kleinburgerlijk philisterdom thans nog massa's arbeiders keeten en met loodzwaren druk de ontplooiing van den klassenstrijd tegenhoudt. Dit komt niet alleen uit in de politiek van de soc.-democratie, doch ook en vooral in de wijze, waarop zij door haar interpretatie van de huidige economische ontwikkeling, het proletariaat aan de bourgeoisie kluistert. Zoo beoordeelt het hoofdorgaan der Duitse soc.-democratie de „Vorwärts“ dat o.a. ook als promotor van de Dawesplannen opgetreden is, de huidige versleping van de crisis in Duitschland als een weliswaar de kiem van een ineenstorting in zich dragende ontwicking, doch het meent anderszids, dat als de regering slechts „met verstandige maatregelen, ernstig ingrijpt“ dat de crisis met een herstel van het Duitse kapitalisme zou kunnen eindigen.

De K.P.D. bevindt zich, ondanks het louter fysieke en van vele harer leden, in een toestand van chronisch verval. Dit is, helaas, maar al te begrijpelijk bij een tactiek, waaraan iedere maar dan ook letterlijk iedere, positieve, vaste richtlijn ontbreekt, tenzij men onder „positief“ zou willen verstaan, de voor Rusland d.w.z. voor het kapitalistische Rusland geschikte leuzen. Hoever het in dit opzicht reeds gekomen is, blijkt o.a. uit de houding ten opzichte van Soen-Ya-Sen 1) bij de Hindenburg-verkiezing en bij de stellingname ten opzichte van den strijd tusschen Frankrijk en Abd-el-Krim 1) schrikbarend duidelijk.

Natuurlijk is het met de K.P.D. nog niet gedaan, maar zij is reeds beneden het peil van de vooroorlogse soc. democratie gezonken. Thans begint reeds haar rechterzijde sterker te worden en het zal niet lang meer duren of de breuk in de IIIe Intern. wordt duidelijk zichtbaar.

1) Deze beide, voor den ontwikkelingsgang van het wereldimperialisme zoo belangrijke kwesties, konden wegens plaatsgebrek in dit nummer niet behandeld worden. Wij komen hierop echter in het volgende nummer in een speciaal artikel terug. Red.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25 III — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

Stenhuis' „Partij van den Arbeid“

Een nieuw reactionair gevaar

Het wordt, voor wie zien wil, meer en meer duidelijk, dat de vakbeweging, onder invloed van de oek voor haar moordende werking van de huidige crisis, gedwongen wordt met de nieuwe economische en politieke verhoudingen rekening te houden. Ten koste van alles moet zij trachten, zich als organisatie over de arbeidersmassa's te handhaven. Met steeds klemmender nadruk propageeren tal van leiders der vakbeweging, dat deze nieuwe wegen moet inslaan, nieuwe vormen moet gaan aannemen. Internationaal komt dit tot uiting in de z.g. „linkerzijde“ van de Amsterdamsche Internationale, zocals die wordt vertegenwoordigd door Fimmen, Purcell etc.; nationaal uit zich dit streven, zij het op andere wijze, in de actie, welke de heer Stenhuis nu al sinds betrekkelijk langen tijd voert voor een z.g. nieuwe oriëntatie van de Nederlandsche vakbeweging en de sociaal-democratie.

De vakbeweging, gegroeid als zij is in het bloeiende kapitalisme van de vooroorlogse periode, had zich volkomen aan dit tijdperk aangepast, groeide meer en meer met het kapitalisme samen en werd een organisatie tot verkoop van proletarische arbeidskracht aan het kapitaal, tegen de geldende marktwaarde. Het bloeiende kapitalisme, dat vooral behoefte had aan rust in het bedrijf, om de uitbuiting der arbeidersmassa's tot steeds hooger graad te kunnen opvoeren, kreeg een reusachtig belang bij het voortbestaan eener dergelijke organisatie over de arbeiders en het was dan ook gaarne bereid de absolute onderwerping van het proletariaat aan haar winstnakerij te koop door erkenning van de vakorganisatie en door het, zij het zoo karig als eenigszins mogelijk was, toestaan van loonsverhogingen e. d., die intusschen weer grootendeels opgeheven werden door verhooging der prijzen.

Deze periode echter is thans voor goed afgelopen. Het kapitalisme is in een toestand gekomen, waarin het den arbeiders niet het geringste vaste levenspeil kan waarborgen. De bewegingen voor loonsverbetering en afweer van verslechteringen zijn in hoofdzaak tot mislukking gedoemd. Zoowel de groote stakingsbewegingen als de uitsluitingen van den laatste tijd hebben dit bewezen, alsook de ontzettende daling van het levenspeil der arbeidende massa's. Hiermede zinkt het fundament der vakbeweging weg. De aantrekkelijkheid, welke de vakbeweging als kapitalistisch georiënteerde organisatie voor de

arbeidersmassa's had, verdwijnt meer en meer. Dit is dan ook de reden, waarom den laatste tijd de vakbeweging internationaal in ledental achteruitgaat. Als strijdbeweging tegen het kapitalisme is de vakbeweging door haar structuur, doelstelling en geestesgesteldheid te eenenmale ongeschikt, als verkoop-centrale van arbeidskracht wordt haar optreden door het ondergaande kapitalisme tot mislukken gedoemd. Daarom eischt dit tijdperk van het proletariaat, dat het de vakbeweging loslaat en komt tot de vorming van de bedrijfsorganisatie als strijdorganisatie tegen het kapitalisme. Hoe duidelijker het wordt, dat de arbeidersklasse binnen het kapitalisme in zijn ondergangperiode, niets anders te verwachten heeft dan stijgende ellende, hoe meer de arbeidersklasse de vakbeweging den rug zal toekeren en onder invloed van de kapitalistische ontwikkeling gedwongen zal worden tot het vormen van Klasse-organisaties, die haar niet meer in elkaar beconcurrerende groepen verdeelen, maar haar als klasse in revolutionaire strijdformatie zullen stellen tegenover de bourgeoisie als klasse.

Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat de leiders van de vakbeweging en vooral de voornaamste leiders naar middelen zoeken, om de vakbeweging wat zij noemen te vernieuwen. Met hand en tand verdedigen zij hun positie, die met de vakbeweging nu eenmaal samengegroeid zijn. In werkelijkheid zijn ten slotte ook deze pogingen tot mislukking gedoemd, al zal het mogelijk zijn het bestaan van de vakbeweging een tijd te rekken. Historisch overleefde vormer plegen niet direct af te sterven, maar blijven ook in een periode, aan welke historische voorwaarden zij niet meer beantwoorden, zich nog langen tijd handhaven. Het enige, dat de vakbeweging dan ook bereiken kan in dezen tijd, nu mede onder haar invloed en die van de met haar verbonden parlementaire arbeidersbeweging, de proletarisch-revolutionaire beweging terugvloeit, is, dat zij als doel van de vakbeweging niet meer gaat stellen het verkoopen van arbeidskracht tegen zoo hoog mogelijken prijs, doch den wederopbouw van de kapitalistische productiewijze. Hierdoor wordt zij, evenzeer en sterker nog dan in de vooroorlogse periode, deel van het kapitalisme; zij verbindt zich met het ondergaande kapitalisme.

De actie, door den oppersten leider van het N.V.V. thans gevoerd om te komen tot wat hij noemt een „Partij van den Arbeid“, is een symptoom van de door ons geschetste ontwikkeling. Stenhuis, als

een van de jongeren onder de vakverenigingsleiders, blijkbaar niet meer inzicht in de verhoudingen, die het na-oorlogse tijdperk ook aan de „moderne“ arbeidersbeweging, die meer en meer antiek wordt, stelt, dan de Oudegeesten en Vliegen's, ziet eveneens in, dat de vakbeweging, wil zij inderdaad invloed op de arbeiders blijven uitoefenen, tot nieuwe vormen zal moeten komen. Hij wil de vakbeweging als massa-organisatie onder den overwegenden invloed van de parlementaire partijen vandaan hebben. Hij wil zich niet meer, zocals tot dusverre het geval was, onder de opperste voorgang van de S.D.A.P. stellen. Ook hij ziet in, dat, in het algemeen gesproken, de tijd van de loonbewegingen voorbij is. Het karakter van de huidige kapitalistische periode begrijpt hij dus beter dan de oude leiders, die van dit alles niets willen en kunnen zien en die meenen ten eeuwigen dage met de wat zij noemen „beproeft methoden“ der Sociaal-Democratie te kunnen blijven doorgaan. Stenhuis wil deze „nieuwe oriëntatie“ natuurlijk niet, omdat hij den strijd tegen het kapitalisme inderdaad zou willen gaan voeren; integendeel, Stenhuis en de zijnen komen er toe, sterker dan tot dusver het geval was, de arbeidersbeweging aan de bourgeoisie te binden. Het proletariaat wordt bij de „moderne“ opvattingen en tactiek van Stenhuis meer nog dan tot dusver het geval was een verlengstuk van de kapitalistenklasse. Om dit doel te bereiken, moet Stenhuis er toe overgaan praktisch zich te stellen tegenover de S.D.A.P., die hij in het parlement vertegenwoordigt. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat de leiders der S.D.A.P. zich tegen dit optreden van Stenhuis, dat ten doel heeft het geheele apparaat der economische en politieke doelen van de kapitalistisch georiënteerde „moderne arbeidersbeweging“ onder zijn leiding te vereenigen, taal te weer stellen. Zijn „Partij van den Arbeid“ is in werkelijkheid een vakbeweging, die zich zoowel op economisch als op parlementair-politiek gebied wil bewegen. Hoezeer de verhoudingen tusschen Stenhuis en S.D.A.P.-leiding reeds verscherpt zijn, blijkt niet alleen hieruit, dat de S.D.A.P. geweigerd heeft aan het in September door het N.V.V. te houden congres, dat, zocals de Stenhuis-centrale het noemt, een „program van den Arbeid“ zal opstellen, deel te nemen, maar ook en vooral uit de artikelen, die de heer Vliegen in „Het Volk“ tegen Stenhuis schreef en waarin deze weigering gemotiveerd wordt hiermede, dat de S.D.A.P. zich niet door het N.V.V. kan laten